

Gallian kukot

Kauan ennen euroaikaa minulle jäi rutosti vanhoja kauniskuvaisia Ranskan frangeja. Otin ongelman esille sikäläisen agenttimme kanssa. Hän vakuutti, että vaihtaminen uudempiin käy helposti. Jos jää vapaata aikaa, pistäydytään jossakin pankissa. Näin teimme.

Ensimmäisessä pikkupankissa virkailija hypisteli vanhoja seteleitä ja sanoi, ettei hän pysty näitä vaihtamaan. Pitää mennä suurempaan pankkiin. Sellainen löytyy kaupungista. No, päätimme pistäytyä myöhemmin, jos aikaa jäisi.

Kaupungissa satuimme ison pankin eteen. Marssimme sisään. Taas samat hypistelyt ja tuomio. Ei näitä pysty täällä pankissa vaihtamaan. Pitää mennä Ranskan keskuspankin konttoriin. Mistä sellainen löytyy? No, seuraavasta isosta kaupungista.

Seuraavassa isossa kaupungissa ei enää ollutkaan aikaa. Ja keskuspankin konttorithan pidetään auki vain hetken aikaa ennen ja jälkeen lounaan. Agenttimme otti setelini ja sanoi vaihtavansa ne suit sait Pariisissa.

Sain uudet entistä hienommat aikanaan. Sattumoisin toimistomme sihteeri kertoi, että agentti oli pyytänytkin häntä vaihtamaan setelit. Keskuspankissa vaihto onnistui, mutta meni puoli päivää.

Nyt EU-aikaan tiedämme, että Ranska on Euroopan virkavaltaisin maa. Huolimatta yhteisestä rahapolitiikastamme Ranskan keskuspankki on kaikilla mittareilla arvioiden ylivoimaisesti Euroopan suurin. Euroopan Unioni ja euro on Ranskan kahleissa.

Mutta virkavaltaisuudesta viis. Ranskalaiset ovat kohteliaita. Pyh!

Onko kukaan koskaan kokenut ranskalaista jonotusta. Lippuluukun tai portin eteen muodostuu ikään kuin oksassa riippuva rypäleterttu. Jos menee jonon päähän eli tertun alaosaan, ei pääse koskaan portille. Tai pääsee viimeisenä, jolloin ei enää ole mitään jaettavaa.

Ranskalaisessa jonossa pitää mennä rypäleterttun sivulle ja ”kohteliaasti” hivuttautua kohti keskustaa. Välillä voi hymähtää ja hokea itsekseen että pardoons pardoons. Niin nekin tekevät.

Menneellä viikolla jouduin jonottelemaan Ranskassa useampia kertoja. Monissa paikoissa on nykyään laitettu kiemurtelevat köydet, jotka pitävät ranskalaisetkin ruodussa. Vapaissa jonoissa seurasin paria rinnallani jonottavaa kukkoa, ja muutamassa minuutissa heidän helttansa heiluvat kymmenkunta metriä edessäni.

Vuosien varrella olen ymmärtänyt ranskalaisen kohteliaisuuden ja huomaavaisuuden idean. Ranskalainen on aina kohtelias tuttuaan kohtaan. Mutta vieraan hän huomioi vain, jos joku tutuista sattuu olemaan näkemässä. Näin se vaan on!

Yksi seikka siellä kuitenkin huvitti. Isoissa pippaloissahan naisten vessojen suorituskyky on hyvin epäoikeudenmukainen. Miehiä vilistää oman laitoksensa läpi solkeaan, mutta naisten vessan edessä on tautinen jono. Mutta ranskalaiset leidit jonottivat estoitta miesten vessaan pöntölle. Hyvä näin!

pajen